

A Fővárosi Ítéltábla Dr. Hegedűs D. Andrea pártfogó ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe.) felperesnek a Mihály és Schneider Ügyvédi Iroda által képviselt I.rendű alperes neve (1042 Budapest, Kemény Gusztáv u. 6. II/5.) I.r., és II.rendű alperes neve II.r. alperesek ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2014. május 22-én kelt 33.P.25.101/2012/20. számú ítélete ellen az alperes által 22. számon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezéssel támadott rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a II. rendű alperesnek 15 nap alatt 25.000 (Huszonötezer) Ft - általános forgalmi adóval terhelt - ügyvédi munkadíját.

A felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt 134.800 (százharmincnégyezer-nyolcszáz) Ft fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

A pártfogó ügyvéd másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi munkadíját az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és a felperest marasztalta az I., és II.r. alperesek, mint egyetemleges jogosultak javára 15 napos teljesítési határidővel 50.000 Ft perköltségben. Megállapította, hogy a felperesi pártfogó ügyvéd díját, valamint a le nem rótt 109.600 Ft kereseti illetéket az állam viseli.

Tényállásként rögzítette, hogy a P. Kft. - ami a felperes vejének a cége volt - és a M. V. Zrt. hitelszerződést kötött 224.519 Ft CHF-re, ami a szerződéskötés idején 31.300.000 Ft-nak felelt meg. A felperes a hitelt folyósító pénzintézettel zálogszerződést kötött, ami alapján a felperes tulajdonában volt, R. . szám alatti lakás a hitelszerződés fedezetéül szolgált. Miután a P. Kft. a hitelt nem fizette, a hitelt nyújtó pénzintézet kérelmére 2011. május 11-én Dr. P. T.s közjegyző/.../.... szám alatt végrehajtási záradékkal látta el a korábban közjegyzői okiratba foglalt szerződést. A végrehajtási záradék alapján a II.r. alperes, mint önálló bírósági végrehajtó járt el/.... szám alatt.

A végrehajtási eljárás során a II.r. alperes árverésre bocsátotta az ingatlant. Intézkedett a felperes nyugdíja 33%-ánaka letiltására, valamint feltörte a felperes egy pénzintézetnél vezetett 2.928.230 Ft-os betétjét.

A felperes sérelmezte a végrehajtó intézkedését a nyugdíja letiltását és a bankbetétjének feltörését illetően, ezért felhívta a végrehajtó figyelmét írásban, hogy Ő csupán dologi adós, így a nyugdíja letiltása és a bankbetétjének feltörése jogellenes. A felperes kérésére Dr. P. T. közjegyző is

megegyeztetette a felperes alpereshez írt levelében foglaltakat, nevezetesen azt, hogy csupán a felperesnek a végrehajtási záradékban feltüntetett ingatlanára vezethető a végrehajtás. A M. V. Zrt. végrehajtást kérő is írt a végrehajtónak, hogy a nyugdíjból, illetve a bankbetétből jogtalanul behajtott összegeket vissza kell utalni a felperes részére.

A felperes a végrehajtó intézkedésével szemben - elkésetten - kifogást és kése delme kimentésére igazolási kérelmet is előterjesztett. A kifogásban sérelmezte a bankszámlájára vezetett végrehajtást és a nyugdíja letiltását is. Kifogását és igazolási kérelmét a Pesti Központi Kerületi Bíróság .../.../... szám alatti végzésével bírálta el. A Pesti Központi Kerületi Bíróság a felperes igazolási kérelmét elutasította és ezzel együtt az egy pénzintézet bankszámlára vezetett végrehajtást sérelmező kifogást érdemi vizsgálat nélkül, mint elkésettet utasította el.

A felperesi nyugdíj végrehajtás alá vonásával kapcsolatos kifogást érdemben vizsgálta és azt, mint alaptalan utasította el. Ennek indoka az volt, hogy a végrehajtási záradék nem tartalmazza, hogy kizárólag az adós ingatlana vonható végrehajtás alá, így pedig nem volt akadálya a nyugdíj letiltásának sem.

Mindettől függetlenül a végrehajtó a NYUFIG felé a letiltást visszavonta és visszautalt a felperes részére 1.780.645 Ft-ot. Egyúttal díjjegyzéket is kiállított, amely alapján végrehajtási eljárási költségként 1.780.645 Ft-ot visszatartott. Ezen díjjegyzékkel szemben a felperes kifogással nem élt. A végrehajtási eljárás befejeződött, az ingatlan árverése megtörtént, a felperes az ingatlant az unokája részére visszavásárolta.

Ilyen előzmények után a felperes keresetében 1.035.865 Ft és kamatai megfizetésére kérte az I., és II.r. alperesek kötelezését azzal, hogy az alperesek jogtalanul felszámított „munkabére” meghaladja az alperesek által felszámítható díj tényleges összegét. Kiemelte, hogy a NYUFIG-tól az alperesek költségtérítés címén 29.310 Ft-ot kaptak, az alperesek elszámolhattak volna 141.000 Ft-ot, így tehát az ezt meghaladó összeget az alperesek jogtalanul tartják maguknál.

További kereseti kérelemként 149.128 Ft kár megfizetésére is kérte az alperesek kötelezését, ugyanis állítása szerint a pénzintézet betétek feltörése miatt ilyen összegű kamatveszteség érte.

Nem vagyoni kártérítés címén 500.000 Ft-ban jelölte meg követelését, utalva arra, hogy a jogtalan végrehajtási eljárás miatt nagyfokú pszichés és idegi terhelés is érte.

Álláspontja az volt, hogy a közjegyző által kibocsátott végrehajtási záradékból egyértelműen beazonosítható volt, hogy kizárólag az ingatlanával, mint zálogtárggyal felel a M. V. Zrt.

követeléséért és azt is feltüntette a végrehajtási záradék, hogy a felperes csupán zálogkötelezett.

Az alperesek a kereset elutasítását és a felperes per költségekben marasztalását kérték.

Az I.r. alperes mindenekelőtt hivatkozott a Vht. 236. § (1) bekezdésére, ami alapján kártérítési felelősség az önálló bírósági végrehajtót terheli, hiszen az önálló bírósági végrehajtó foganatosítja a különböző végrehajtási cselekményeket, így a végrehajtói irodának kártérítési felelőssége nincs.

A II.r. alperes arra hivatkozott, hogy vele szemben a felperes keresete azért alaptalan, mert a Ptk. 339. §-a és 349. §-a szerinti feltételek fennállta nem állapítható meg.

A lefolytatott bizonyítás alapján az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a kereset nem alapos.

Osztotta az elsőfokú bíróság az I.r. alperes védekezését, nevezetesen azt, hogy a Vht. 236. § (1) bekezdésére figyelemmel a végrehajtói iroda nem felel a végrehajtó által a működése körében esetlegesen okozott kárért, ezért az I.r. alperessel szemben a keresetet ezen okból utasította el.

A II.r. alperest illetően a Ptk. 339. § és 349. §-ában foglalt feltételek fennálltát vizsgálta. Ennek eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy a II.r. alperessel szemben előterjesztett kereset vonatkozásában a kártérítés törvényi feltételei hiányoznak. Mindenekelőtt utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy a PKKB .../.../.... szám alatti végzése ellen, a felperes fellebbezéssel nem élt, tehát az

igazolási kérelmét és a kifogását elutasító elsőfokú döntést jogorvoslattel nem támadta, így tehát a rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőséget a felperes nem merítette ki. Ugyancsak nem élt jogorvoslattel a végrehajtói díjjegyzékkel szemben, pedig a kifogás előterjesztésének a lehetősége a díjjegyzékkel szemben is fennáll. Így tehát a II.r. alperes Ptk. 349. § szerinti kártérítési felelőssége sem állapítható meg, ezért a II.r. alperessel szembeni keresetet emiatt kellett elutasítani.

Az ítélet ellen előterjesztett fellebbezésében a felperes az I.r. alperessel szembeni elutasító rendelkezést nem támadta, az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását annyiban kérte, hogy a másodfokú bíróság a II.r. alperest marasztalja a keresettel egyezően.

Fellebbezése indokaként arra hivatkozott, hogy a díjmegállapító végzést kifogással nem kellett támadnia, hiszen az nem vitatott, hogy a végrehajtónak díj jár. A jogellenesség abban állt, hogy a végrehajtási záradék egyértelműen rögzíti, hogy csak az ingatlana lett volna végrehajtás alá vonható, a II.r. alperes azonban ennek ellenére a nyugdíját és a bankbetétjét is végrehajtás alá vonta. A II.r. alperesnek az ingatlanból befolyt vételárból kellett volna a díjat levonnia, a díj levonására a jogtalanul végrehajtás alá vont felperesi nyugdíjból, illetve bankbetétből a II.r. alperesnek lehetősége nem volt. Hivatkozott arra is a felperes, hogy a vételárra vonatkozó jegyzőkönyvet nem is látta és ez a perben beszerzett iratok között sem lelhető fel. Az elsőfokú bíróság mulasztott amikor ezt a tényt nem vizsgálta. Összességében az volt az álláspontja, hogy a II.r. alperes - mivel munkáját „hanyagul” végezte - kártérítési felelőssége vitássá nem tehető.

A II.r. alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását, annak helyes indokaira utalásával kérte. Kiemelte a jogorvoslat hiányát, illetve utalt arra is, hogy a felperes mint vevő megismerte a vételárra vonatkozó jegyzőkönyvet, így az ezzel kapcsolatos fellebbezési előadása valótlan.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét csupán a fellebbezési kérelemmel érintett részben vizsgálta felül, még nem fellebbezett rendelkezéseit a Pp. 228. § (4) bekezdése és 253. § (3) bekezdése alapján nem érintette.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és annak indokaival is egyetértett, így az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján hagyta helyben.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a másodfokú bíróság csupán a következőket emeli ki.

Téves az a fellebbezésben foglalt felperesi hivatkozás, ami szerint a végrehajtási eljárás során a végrehajtót megillető díj megállapításával kapcsolatos végrehajtói intézkedést kifogással nem kellett volna a felperesnek, mint adósnak megtámadnia. A Vht. 217. § (1) bekezdése szerint ugyanis a végrehajtónak a végrehajtási eljárás szabályait és a végrehajtási kifogást előterjesztő jogát, vagy jogos érdekét lényegesen sértő intézkedése esetén van helye kifogásnak. Ebből az is következik, hogy az adós sérelmezheti a díjmegállapítással kapcsolatosan a megállapított díj mértékét is. Kifogás eredményes előterjesztésére tehát nemcsak az esetben kerülhet sor, hogyha a végrehajtó díjra nem jogosult és ennek ellenére jogszabályba ütköző módon mégis díjat állapít meg. Így pedig az elsőfokú bíróság ezt a felperesi mulasztást helytállóan értékelte akként, hogy ennek hiányában a Ptk. 349. § (1) bekezdésben foglalt valamennyi feltétel hiányában a II.r. alperes kártérítési felelősségének a megállapítására sem kerülhet sor. Az esetben ugyanis, amennyiben helytálló a felperesnek az a hivatkozása, hogy a II.r. alperes indokolatlanul magas összegben állapította meg az őt megilleti díjat, úgy emiatti felperest ért kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőség a

díjmegállapítással kapcsolatos és az előzőekben már hivatkozott Vht. 217. § (1) bekezdése szerinti kifogás igénybevétele.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a fellebbezésben foglalt azon hivatkozást sem, hogy a végrehajtási záradék szerint is csupán az ingatlan lett volna végrehajtás alávonható. Az tény - és ezt helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság is -, hogy a végrehajtási záradék 1.a) pontjában a felperest, mint zálogkötelezettet tüntették fel. Tény az is, hogy a végrehajtási záradék nyomtatvány 4. pontjában végrehajtás alá vonhatóként kerül megjelölésre a) pont alatt a munkabér, egyéb járandóság b) és bb) pontok alatt a fizetési számlán, illetve a pénzforgalmi számlán kezelt összeg c) pont alatt követelés, ingóság. Tény az is, hogy az a); b); és c) pontoknál feltüntetésre semmi nem került, csupán a d) pont alatt jelölték meg a ... , R.köz ... emelet 61. szám alatti ingatlant.

Ugyanakkor a végrehajtást kérő az adós valamennyi megjelölt vagyontárgyára kérte a végrehajtást, és a közjegyző az ily módon kiállított nyomtatványt látta el végrehajtási záradékkal. Mindebből tehát nem következik az, hogy a felperesnek csupán az ingatlanára vezethető végrehajtás, így tehát a II.r. alperes eljárása nem vont jogellenes, amikor végrehajtás alá vonhatónak tekintette a munkabért, egyéb járandóságot, illetve a fizetési vagy pénzforgalmi számlán kezelt és a felperest megillető pénzösszeget is. Jogellenesség hiányában pedig nyilvánvaló, hogy a II.r. alperes kártérítésben marasztalására sem kerülhet sor.

Mivel tehát - az előzőekben kifejtettek szerint - a II.r. alperes eljárása nem volt jogellenes, amikor végrehajtás alá vonta a felperes nyugdíját, valamint az OTP bankszámlán kezelt összeget, nyilvánvalón a II.r. alperes jogszerűen vonta le ezen eljárás során befolyt összegből mindenekelőtt az őt megillető díjat. A II.r. alperesnek ez az intézkedése megfelel a Vht. 164. § (1) bekezdésében és a 8/2001. (IV. 27.) IM rendelet 6. §-ában foglaltaknak. Tehát eljárása e vonatkozásban sem volt jogellenes, így a kártérítési felelősségének megállapítására ez a fellebbezési hivatkozás sem nyújt alapot.

Az pedig, hogy a felperes állítása szerint az ingatlan árverésével kapcsolatosan a vételárra vonatkozó jegyzőkönyvet nem látta, a fellebbezés elbírálása szempontjából közömbös, és ebben a körben helytálló az II.r. alperes fellebbezési ellenkérelmében foglalt azon észrevétel, hogy a felperes mint adós nyilvánvalóan megismerhette a vételárra vonatkozó jegyzőkönyvet is.

Miután a fellebbezés eredménytelen volt a felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a II.r. alperes fellebbezési eljárásban felmerült ügyvédi munkadíjból álló költséget megtéríteni [32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdés].

A felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről a másodfokú bíróság a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján rendelkezett.

A pártfogó ügyvédi díj viselésével kapcsolatos rendelkezés a Pp. 87. § (2) bekezdésén alapul.

Budapest, 2015. május 8.

. Pestovics Ilona s.k.
a tanács elnöke

Takácsné dr. Kükáló Judit s.k.
előadó bíró

. Hegedűs Mária s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő